

Talányos tavasz

Abszurd

Friss Róbert NÉPSZABADSÁG

Nincs annál szebb, mint március 15. napfényes reggelén a kávéból felpillantva látni, amint a tudományban kissé megtört államfő, dr. Schmitt engedélyt ad a felvonásra, s elkopog a negyedében már feltúrt és zöldtelegenített Kossuth téren a díszegység előtt.

A folytatás ennél azért erősebb. Kilenckor a Nemzeti Múzeumnál már együtt bólogatunk az „Orban i Kaczynski”-molínok alatt a lengyel vendégtüntetők szónokával: Európában a nemzeteknek meg kell őrizniük önazonosságukat. Meg kell, meg kell, bár úgy tudjuk: nemzete történelmének során talán először hajthatja nyugodtan álomra a fejét, mert nem fenyegeti önazonosságát éppen se orosz, se német. A főpolgármester Tarlós István gyengíti a képet a szemkilövő budapesti álliberálisok emlegetésével, de egye fene: délután kettőkor már ki sem látszik a város az ide-oda vonulók folyóvá dagadt patakjaiból.

A tavasz megteszi hatását: a Margit híd pesti hídfőjénél millások és KDNP-s fiatalok kívánnak egymásnak orális szexuális élményt, valamennyien talpig kokárdában. Az igazán szélsőséges néplélek csak néhány óra múlva, a Jégbüfénél nyilvánul meg, de ott aztán erős, kitartó zsidózásban. Délután három körül a szocialisták Esztergom bevételével foglalatokodnak, a Milla beiktatja friss államfőjét, a Jobbik megint az uniót ócsárolja, Orbán Viktor a csordultig telt Kossuth téren ugyanezt teszi, amikor közli: nem engedünk a '48-ból, sem az alkotmányból (hová lett az alaptörvény?), nem engedünk a „balsorsunk zsoldosai” által keltett hihetetlen mértékű nemzetközi nyomásnak. Egyenlő elbánást követelünk az uniótól, nem, és nem akarunk gyarmat lenni. Soha ilyen erősek nem voltunk – locsog az ünnep felszine, a Kossuth tér, mi pedig Matolcsy nemzetgazdasági miniszter cikkére gondolunk a *Heti Válaszból*. Evi 8500 milliárd forint folyik ki szerinte ellenőrizetlenül az országból. Mert nagy a felesleges bürokrácia, az adókerülés, az állami pazarlás és korrupció, az államadósságra fizetett kamat, a munkanélküliség, kevés viszont a tőke, a hitel, az állami garancia, ez korlátozza a munkahelyteremtést. Hiányzik az erős középosztály, ez visszafogja a fogyasztást, szűk a belső piac, gyenge a külső piacra jutás lehetősége, tudáshiány van, és a tudástökének rossz a szerkezete, szűk az infrastruktúra. Csak azt hagyta ki, hogy két éve ők kormányoznak.

Valamit sejthet ebből az IMF-re váró, asztalánál körmért rágó kormányfő is, mert még kedden udvarias levelet írt az Európai Bizottság elnökének, segítségét kérve a hiteltárgyalások felgyorsításához. Tegnap üzenet jött Brüsszelből: Barroso figyelemmel olvassa a koperta tartalmát. Olvassa tán még most is, ha közben le nem fordították neki a Kossuth téri beszédet, és most nem azon tőri inkább a fejét, ki a fene akarja gyarmatosítani Magyarországot, és milyen nemzetközi pénzügyi erőttől óvja ilyen vehemenciával Orbán még az uniót is? Csak nem attól, amelytől a pénz várja?

Mit nem beszél az a német?

Papp László Tamás

hírszerző

Az unióval vívott háború igazából mellékhadszínter. A legfőbb front Németország irányában húzódik. Minden héten háború, minden héten botrány. S a Fidesznek minden héten blamázs.

Hol a Rajk-kiállítás, hol a Fliegau-film okán. Kultúrharc a javából, s ez Orbán végzete. Kultúrfronton Németországban nem nyerhet. A német kultúrfilozófia és kultúrpolitika természetesen nem csak Tucholsky, George Grosz, Kästner, Heinrich Mann, a Bauhaus, a weimari iskola nagyjai, s nem is kizárólag a '68-asok értelmisége. De azt mondhatjuk: Németországban Bibó István demokrata „politikai esztétikája” nemcsak jött és látott, de kulturális értelemben győzött is. Egyfajta autentikus, bibói értelemben vett balliberális gyűrűzött be ott a kultúrába. S a weimari aranykor óta legyűrhetetlen szellemi hatalommal bír. Mi több, épp Ratzinger szülőföldjét fertőzte meg leginkább ama „liberális kereszténység”, amelyet a Vatikán mostani csúcsvezetése annyira kitégette a német talajból. Hiába. Németország javíthatatlanul laikus, világi, a maga módján hívő vagy ateista, kozmopolita és szabadkőműves. De hagyjuk is a művészeti vonatkozásokat, ugyanis a kultúrharc e vonatkozásban nem elsősorban a kultúráról szól. Onnan indul, de nem oda fut ki.

Magyarország glóriáját és nimbuszát politikai értelemben a vasfüggönybontó, reformkommunista Horn Gyula alapozta meg. Kulturális értelemben pedig a liberális irodalmi vonulata: Eörsi, Spiró, Nádas, Konrad, Esterházy, Kertész Imre. Ennek gazdasági előnyeit szüreteltük le. A jobboldalnak itt nem osztottak sok lapot. Amit kapott, az pedig

nem volt nyerő. Frusztrált, savanyú ingerültséggel néztek, ahogy a németek kitüntetik a Pufajkást, ajnározzák a nemzet- és vallásgalázó, hazaáruló, kurzív irodalmárokat. Kurzív, igen. Ott lett véglegesen eltolva. Antall József, a Kerekasztal, a békek átmenet embere egyrészt óvakodott, hogy belső használatra szánt pufajkázást a nemzetközi baloldal dimenziójába kiterjessze, mint összeesküvés-elméletet. Másfelől a Németországban körülrajongott írókhoz úgy viszonyult, mint De Gaulle (és minisztere, Malraux) Jean-Paul Sartre-hoz. Politikailag kártékonyak, de nagy művészek, értelmiségiek, ne bántsból őket. Főleg odakint ne. Mert a németek partnereink.

A töréspont a frankfurti könyvvásár volt, 1999 őszén Csurka István, az akkor épp parlamenti frakcióval is rendelkező MIÉP elnöke *A frankfurti zarnokság* címmel tanulmányt írt a *Magyar Fórum*-ba. Botrány lesz belőle, meg abból is, hogy a *Fórum* a résztvevők listáján szereplő neveket egy részét kurzíválta, azaz a számukra nem ma-

Orbán és Kaczynski – rokonok és barátok

gyar eredetűek tipográfiai- lag kiemelték, így oldva meg az előző kultuskormányzat judeo-bolsevik-liberális elkötelezettségének illusztrációját. Az első Orbán-kormány kultuszadminisztrációja kibán van. Csurkát nem akarja elidegeníteni, de a vásáron szerepeltetettek listáját sem meri drasztikusan felülírni. Pröhle Gergely, NKÖM-államtitkár, későbbi berlini követ magyarázkodik: „Az tudomásul kell venni, hogy a nyugat-európai, így a német értelmiség jelentős része, nyilván hatvannyolcas... nosztalgia okán, baloldali. Ha ezt nem vesszük tudomásul, saját esélyeinket rontottuk volna” – idézi a nyilatkozatot a *Mozgó Világ*. De aztán Eörsi István cikket ír a *Die Zeit*-be, a könyvvásár előtt, amelyben a Csurka-tanulmányra is reagál. Nem kímélve a népi-nemzeti oldalt. 2000 nyarán, Freiburgban német–magyar író-látkozó van. A Nemzeti Kulturális Örökség Minisztériuma közli a vendéglátó tartományi Kulturális Hivatallal: Balla Zsófia és Bodor Ádám útiköltségét fedezi, Eörsi Istvánét nem. A hiva-

tal illetékes értetlenkedett, s nemcsak ő volt így ezzel Németországban. Így kezdődött Orbánék Németországgal szembeni pitiáner kalandozó expedíciója, amely mára kultúrhaborúvá szélesedett.

Németországban ez a zsidótéma elsőször döbbséget értetlenséget, aztán jeges gyanakvást váltott ki. Ott ugyanis semmilyen értelemben nincs „zsidókérdés” Németországban a zsidózás nem menő. Nincs zsidókérdés, amitől persze nem lesz Kánaán. Törökkérdés például van. Ahogy iszlámkérdés, meg bevándorlókérdés is. De ezek (a minden országban, így ott is meglévő szélsőjobb leszámítva), egy modernista, szekuláris és alapjában liberális társadalom érték- és életmódkonfliktusa a Balkán, Kis-Ázsia, a fejlődő világ premodern, hagyománypárti, gyötrelmesen integrálódó, adott esetben nem kis részben fundamentalista közösségeivel. Németországban a török bigottságot, fundamentalizmust (akárcsak saját náciáját) ugyanazon alapon vetik el, mint a ma-

ilyenekkel rágalmazzák Magyarországot német földön, hallatlan, nem? De mielőtt a Békemenet törzsturistái elkezdene feljelentést körmölni: ezt Balog Zoltán, a Fliegau művét támogató Közigazgatási és Igazságügyi Minisztérium államtitkára mondta a berlini magyar nagykövetség által szervezett rendezvényen. A magyar jobboldal évtizedeken át tagadta, hogy a társadalom több mint kétharmada, majdnem háromnegyede előítéletes, intoleráns vagy rasszista lenne, sőt. Aki ilyen számadatokkal mert előhozakodni, azt ők maguk neveztek hazaáruló, nemzetellenes rágalmazónak. Most meg? Itt ez a kijelentés, jóformán visszhang nélkül.

Hej, ha lennének a Wikileaksnek poloskái a német politikusok és magyar diplomaták találkozásán! Elhangzanak ott még cifrábak is. Hogy értsék meg azok, ott Berlinben: ez csak retorika, amellyel Vezérünk csak a zsidó- és cigányfaló törzsi vallás híveit akarja leszerezni. Azért beszél a nyelvükön. Tehát ne léptessenek

Szalai Annamária – ha menni kell, menni kell...

életbe még durvább szankciókat. Az a szerencsésük ezeknek a magyarázkodóknak, hogy Merkel a görögökkel van elfoglalva. Ha ugyanis Németország tényleg annyira figyel majd ránk, amennyire most paranóias vízióikban képzelik, akkor nagyjából végük, mint a botnak. Kezdek lapozgatni Germánia Bölcsőinek Jegyzőkönyveit.

Távozzanak!

Bodnár Imre NÉPSZABADSÁG

Le kell mondania Szalai Annamáriának, a Médiatanács és a Nemzeti Média- és Hírközlési Hatóság elnökének. Vele együtt távoznia kell a Médiatanács többi tagjának: dr. Auer Jánosnak, dr. Kollarik Tamásnak, dr. Kolta Andrásnak és dr. Vass Ágnesnek.

A Fővárosi Ítéltábla jogerős döntése után a tisztesség szerint nem tehetnek mást. A bíróság kimondta, hogy Szalai Annamária elnök és a négy jogász végzettségű tag december végén

olyan céget hozott ki győztesnek a 95,3-as frekvenciára, amelynek pályázati anyagát formai hiba miatt már a bírálati eljárás elején ki kellett volna zárni. Mégsem ezt tették.

Már február végén illet volna felajánlani távozásukat, amikor a Fővárosi Törvényszék gazdasági kollégiuma a *Klubrádió* egy másik frekvenciáért folyó küzdelemben azt az elsőfokú ítéletet hozta, hogy a Médiatanácsnak vagy jogelődjének szerződést kellett volna kötnie a *Klubrádióval*, miután 2010 tavaszán elnyerte a 92,9 megahertzes frekvenciára kiírt pályázatot. Akkor nem léptek le – de most, a második ügyben és ismét elenük szóló jogerős ítélet után már nem tehetnek mást.

A kizárólag a Fidesz jelöltjeiből álló Médiatanács törvénytelen eljárásával meghazudtolta a miniszterelnököt is. Orbán Viktor a média sokszínűségéért és a *Klubrádió*ért aggódó Hillary Clintonnak válaszolva biztosította az amerikai külügyminisztert, hogy a pályázatot átláthatóan bonyolították le, a hatóság mindent elkövetett a fontos sajtóorgánium megőrzése érdekében. A bírósági ítélet ennek az ellenkezőjére világít rá.

A jogerős bírósági ítélet újra megerősíti a *Népszabadság* szerkesztőségének a lap 2011. január 3-i számában az Európai Unió összes hivatalos nyelvén jelzett álláspontját: az új médiaszabályozással Magyarországon megszűnt a sajtószabadság. Azt állítottuk, hogy e törvények ellentétesek a magyar alkotmánnyal és az Európai Unió normáival. Azóta mindkét állítás bebizonyosodott. A *Klubrádióval* törtétek is alátámasztják érveinket, hogy a médiatörvény minden hangzatos jelszava ellenére valójában a Fidesz-KDNP-kormány autoriter törekvéseit szolgálja, mivel megteremti a lehetőségét a velük ellentétes véleményen állók megzabolázásának, megbüntetésének, elhallgattatásának. Ahogy a Médiatanács mindent meg is tesz a kormányéval ellentétes véleményeket is sugárzó *Klubrádió* elhallgattatása érdekében. Ennek az önkénynek csak a bíróságok szabhatnak – és egyelőre szabnak is – gátat.

Az ítéletekből adódó következtetést levonva le kell mondania Szalai Annamáriának és a további négy tagnak. Távozzon e csonka kuratórium! Lemondásukkal lehetőség nyílna arra, hogy a magyar parlament módosítsa a médiatörvényt, és a demokrácia alapvető szabályai szerint minden parlamenti erő delegálhasson tagot a Médiatanácsba. Ez az egyik első lépés abba az irányba, hogy Magyarországon helyreálljon a sajtószabadság.